בסייעתא דשמיא

דפוס צבעים אמיתיים 03-6884466

גליון מס' 330

פרשת תצוה

י"ד אדר א' תשפ"ד

בית כנסת המרכזי "בית יוסף" גבעתיים

לע"נ מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום כהן זצוק"ל

ברכת חיים

מעלת וסגולת פרשת הקטורת

הגמרא (שבת פח:) מספרת שבשעה שעלה משה רבינו למרום לקבל את התורה כל אחד מהמלאכים נעשה אוהבו ונתן לו מתנה וזהו שנאמר (תהלים סח) "עלית למרום שבית שבי לקחת מתנות באדם", ואף מלאך המוות מסר לו דבר והוא סוד פרשת הקטורת אשר בכוחה לעצור את המגיפה.

משה ואהרן השתמשו בכוח פרשה זו בזמן המגיפה שהייתה בסיבת קורח, כמו שכתוב: "ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטורת והולך מהרה אל העדה וכפר עליהם כי יצא הקצף מלפני ה' החל הנגף ויקח אהרן כאשר דיבר משה וירץ אל תוך הקהל והנה החל הנגף בעם ויתן את הקטורת ויכפר על העם ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגיפה וישב אהרן אל משה אל פתח אהל מועד והמגפה נעצרה".

בפרשה זו מודגשת ביותר המהירות אותה נקטו משה ואהרן בעשותם את סגולת הקטורת לעצור המגפה והמוות, משה אומר לאהרן "והולך מהרה" ואהרן רץ אל תוך העדה ככתוב "וירץ אל תוך הקהל". וכתב הזוהר הקדוש: "ויעמד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה" שאהרן כפה את מלאך המות וכך לא היה יכול לשלוט כלל ולא לעשות דין.

סימן זה מסור בידינו - בכל מקום שאומרים בכוונה ובהתעוררות הלב את פרשת הקטורת לא ישלוט מוות ולא יגזק ולא יכולים שאר העמים לשלוט על אותו המקום.

ואומר רבי שמעון בר יוחאי: דבר זה גזירה לפני הקדוש ברוך הוא שכל מי שמתבונן וקורא בכל יום פרשת הקטורת ינצל מכל דברים רעים וכשפים של העולם ומכל פגעים רעים ומהרהורים רעים ומדין רע וממות ולא ינזק כל אותו היום. שלא יוכל הסט"א לשלוט עליו.

"אם היו בני אדם יודעים כמה עליון הוא מעשה הקטורת לפני הקדוש ברוך הוא היו לוקחים כל מילה ומילה ממנה ושמים אותה על ראשם ככתר של זהב".

ביטול המגיפה על ידי אמירת הקטורת

בזוהר הקדוש מובא מעשה נורא: רב אחא הלך לכפר טרשא ובאותו הזמן היתה שם מגיפה אך הוא לא ידע על כך דבר, והגיע לבית בו היה אמור להתארח, אמרו בני הכפר זה לזה: אדם גדול בא לכאן, בואו ונלך אליו, באו ושאלו אותו: אתה לא חס על אובדנו? אמר להם רב אחא: מה הבעיה? אמר לו שמגיפה קשה פרצה בכפר זה שבעה ימים והמוות הולך ומתרבה מדי יום. אמר רב אחא: נלך מיד לבית הכנסת ונערוך תפלה גדולה לפני הקדוש ברוך הוא שיבטל את הגזירה, בעוד שהיו הולכים לבית הכנסת באו אל רב אחא ואמר לו שעוד שני אנשים מתו ושניים אחרים נוטים למות.

אם כך אמר רב אחא: אין השעה מתאימה לעריכת תפלה, השעה דוחקת ביותר ויש לעשות דבר שבכוחו לעצור את המוות מיד ומהו? יש לבחור ארבעים איש, את היותר זכאים מבני המקום, ולחלקם עשרה עשרה, בכל פינה מארבע פינות הכפר ויאמרו בכוונת הלב את סדר הקטורת, וכן את מעשה הקורבנות.

מיד עשו כן שלוש פעמים. לאחר מכן הורה להם רב אחא לעשות כסדר הזה גם בבתיהם של הנוטים למות ולהוסיף הפסוקים: ויאמר ה' אל משה קח את המחתה ותן עליה אש וגו' ויקח אהרן וגו' ויעמד בין המתים וגו'.

בני המקום עשו כדברי רב אחא, ומיד התבטל המוות והמגיפה פסקה, באותו הזמן שמעו בת קול שיצאה מהשמיים ואמרה לגזירות: היעצרו למעלה! שהרי דין שמים לא שורה כאן, כיון שהם יודעים איך לבטל אותו.

"במקום שאתה מסלק את המוות תחזיר אותם בתשובה, שהרי לא סתם באו עליהם הצרות הללו" כששמע זה רב אחא הכניס אותם לבתי כנסיות ודרש להם כדורבנות שיחזרו בתשובה וכך זכה להשיבם למוטב וקראו למקום זה מתא מחסיא, הוא כפר טרשא וכל זה מכוח מעלת אמירת הקטורת.

זמני הדלקת נרות:

פרשת תצוה

כניסת השבת

17:12

צאת השבת

18:11

ר"ת 18:43

רחוב הלבוע 11 הבעתיים

לקבלת העלון במייל: r0533157301@gmail.com

להערות/להארות ולכל שאלה-

הרב שלמה בצרי: 055-6771015

תפילות וזעקות במערת אליהו הנביא

עצרת תפילה בבית הכנסת המרכזי "חמדת שמעון" בני ברק

סיום לימוד ספר חפץ חיים עם הגאון הרב חיים חיון שליט"א בשיעורו מידי יום בשעה 13:45

יעמדו על הברכה

שמות	תאריכים
לעילוי נשמת: הרב שלמה בן דליה העליון ז"ל ת.נ.צ.ב.ה	ויולט טוינה בת תפחה ודוד ז"ל נפטרה י"ח תמוז תש"פ שלמה טוינה בן דבורה ודוד ז"ל נפטר ט"ו אלול תש"פ ת.נ.צ.ב.ה
לעילוי נשמת: הרבנית צפורה בת טובה ע"ה ת.נ.צ.ב.ה	לעילוי נשמת: האישה הצנועה מרת פנינה בת בלנקא ז"ל ת.נ.צ.ב.ה
לעילוי נשמת רבינו: הרב חיים אבישלום בן בלנקא זצוק"ל ת.נ.צ.ב.ה	לעילוי נשמת: אדית דובה בת אלקה רות ז"ל

להצעות ולהקדשות

במייל: b5448622@gmail.com | sms: 054-4843340-2

סגולת בגדי הכהונה

"ואלה הבגדים אשר יעשו חושן ואפוד ומעיל וכתונת תשבץ מצנפת ואבנט ועשו בגדי קודש לאהרן אחיך ולבניו לכהנו לי" (כח, ד).

אומרת הגמרא (זבחים פח: ערכין סז.) אמר רבי עניני בן ששון למה נסמכה פרשת בגדי כהונה לפרשת הקורבנות?

לומר לך מה קורבנות מכפרין אף בגדי כהונה מכפרין.

הבגדים המיוחדים לכהן הגדול הם: **א'פוד מ'עיל ח'ושן צ'יץ** ר"ת **אמחץ** לרמוז שבזכות בגדי קודש אלו מוחצים ומכניעים את האויב שהוא היצר הרע.

א. הכתונת: מכפרת על שפיכות דמים, שנאמר "וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתונת בדם".

ב. מכנסים: מכפרים על גילוי עריות שנאמר "ועשה להם מכנסי בגד לכסות בהם בשר ערוה".

ג. מצנפת: מכפרת על גסי הרוח כדברי רב חנניא יבוא דבר שבגבוה ויכפר על גובה.

ד. אבנט: מכפר על הרהור הלב שהרי היה הוא חגור כנגד הלב, בספר 'תנופת חיים' (פר' שופטים אות סו) לרבי חיים פאלג'י זצ"ל כתב הרב דבר פלא: "שמעתי מעשה שאירע למוה"ר הגדול כהנא רבא בעל ה"שבט מוסר", שבלילה אחד בעודו קם ממיטתו לעסוק בתורה, כשבא לחגור חגורו נזדמן לו נחש גדול בארץ, ולהיותו בחושך לא הרגיש, וחשב שהיה הוא החגור, וכרכו סביב מותניו, כשהתחיל ללמוד התחיל הנחש להתנועע, עד שמעט מעט התיר הקשר, ולאט לאט הלך הנחש מאצלו, ולא הזיקו. ועל אודות נס זה אמרו, דחיבר סיפרו 'אזור אליהו'. ומתורתו הקדושה (של בעל שבט מוסר) ניכר דאינו דבר רחוק היאמן כי יסופר שאירע לו כך". בספר "יוסיפון" מובא: שהאבנט של הכהנים היה מנומר כעור נחש (אוצר פלאות התורה).

ה. חושן: מכפר על הדינין שנאמר "ועשית את חושן המשפט".

ו. אפוד: מכפר על עבודת כוכבים שנאמר "אין אפוד ותרפים".

ז. מעיל: מכפר על לשון הרע, כדברי רבי חנינא: יבא דבר שבקול ויכפר על קול הרע. במעיל היו 72 פעמונים ויש אומרים 36, ואומרת הגמרא שאותה המחלוקת הקיימת לגבי פעמונים נמצאת לעניין נגעים שלדעת רבי דוסא ישנם 36 מראות נגעים ואילו לדעת עקביא בן מהללאל מספרם הוא 72 וכולם באים לכפר על לשון הרע שמביא נגעים.

ח. ציץ: מכפר על עזות פנים נאמר בציץ "והיה על מצח אהרן", ובעזות פנים כתוב ומצח וכו', [התכונה בה התברך עם ישראל היא הבייושנות (יבמות עט.) שהיא היפך עזות פנים ולמדו זאת מהפסוק (יהו' ב, יז) "ויאמר משה אל העם אל תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלוקים ובעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו"].

מספרת הגמרא (יומא סט.) שבזמן שמעון הצדיק שהיה משיירי כנסת הגדולה, ביקשו הכותים הרשעים מאלכסנדר מוקדון ששלט במדינות רבות שיתיר להם להחריב את בית המקדש והוא הסכים לבקשתם.

כשנודעה גזירה זו לשמעון הצדיק מה עשה? לבש בגדי כהונה ונתעטף בבגדי כהונה ומיקירי ישראל עמו ואבוקות של אור בידיהם וכל הלילה הללו הולכים מצד זה והללו הולכים מצד זה, עד שעלה עמוד השחר כיון שעלה עמוד השחר, שאל אלכסנדר מוקדון את עבדיו מי הללו? אמרו לו יהודים שמרדו בך.

כשהגיע למקום שנקרא אנטיפטרס זרחה החמה ואז פגש אלכסנדר את שמעון הצדיק. כיון שראה אותו מיד ירד ממרכבתו והשתחווה לפניו. שאלו אותו עבדיו מלך גדול כמוך ישתחווה ליהודי זה, אמר להם, דמות דיוקנו של זה מנצחת לפני בבית מלחמתי. אמר אלכסנדר לשמעון הצדיק ולאנשים אשר אתו למה באתם? אמרו לו אפשר בית שמתפללים בו עליך ועל מלכותך שלא תחרב יתעוך עובדי כוכבים להחריבו? מיד ציווה להרוג את הכותים והיה הדבר בכ"ה טבת.

ומבאר הרמב"ן (פרשת תצוה) **שהרבה מנס זה היה מכוחם של בגדי הכהונה שהיה לבוש בהם תמיד שמעון הצדיק והם הגורמים שאלכסנדר יראה הדמות המנצחת בשעת הקרב מפני שיש בהם קדושה גדולה ואור עליון.**

חושן המשפט

הורכב מי"ב אבנים טובות מסוגים שונים ועליו היו רשומים שמות שבטי ישראל. בתוך החושן היו מונחים האורים והתומים ואת שניהם נשא אהרן תמיד כנגד ליבו כפי שנאמר "ונשא אהרן את שמות בני ישראל בחושן המשפט על ליבו".

בגמרא (שבת קלט.) מסופר שאהרן הכהן הגדול זכה לשאת את החושן הקדוש המייצג את עם ישראל במשפטו לפני הקדוש ברוך הוא דווקא על לוח ליבו בזכות העובדה שכאשר נודע לו שמשה אחיו הצעיר נבחר להיות השליח שיגאל את ישראל מעבדות לחירות ולא הוא כפי שאולי היה מצופה. אהרן שמח על כך בלבבו ולא קינא באחיו הקטן כפי שאמר ה' למשה "והנה הוא יוצא לקראתך וראך **ושמח בליבו**".

ויש בדברים אלו מסר גדול שיכול לשמש וללמד אותנו כמה פיו וליבו של אהרן היו שווים, בשמחתו על הצלחתו של אחיו הצעיר ממנו, שמחה תמה החפה מכל זיוף.

ולכן התורה מדגישה שוב ושוב את חשיבתו של לב טהור ונקי בעבודת ה' של כל אחד מאתנו, כי החושן והאורים והתומים שהיו כה קדושים ושסימלו את הקשר הישיר בין העם ובין הבורא היו מונחים דווקא על הלב ולא על הראש, והוא מה שאמרו חכמים (סנהדרין קו:) "רחמנא ליבא בעי" מה שיקר בעיני השם יתברך יותר מכל דבר זה לא הדברים שאנחנו אומרים, לא מה שאנו לובשים, מה שחשוב באמת להשם יתברך הוא **הלב הטהור** השותף בכל מצווה מעשית בכל 24 שעותינו ועל כך דוד המלך התפלל כל כך הרבה (תהלים נא, יב) **לב טהור ברא לי אלקים ורוח נכון חדש בקרבי.**

מסופר על רבי אריה לוין בעת שהיה בגיל 82 הלך ברחוב ובחור צעיר שזיהה אותו צעד מהר יותר זירז עצמו להספיק את הבחור וכשפגשו שאלו מדוע לא נתת לי את הזכות לברך אותך לשלום, הרכין הבחור ראשו והסביר שלא רצה שהרב יראה שהוא בלי כיפה וזאת מאחר והוא מכיר את אביו מן הסתם הדבר יצערו מאוד. הרב לא נתן לו להשלים את המשפט ואמר לו אני נמוך קומה ואני רואה רק עד **הלב**. (ברינה יקצרו).

סגולת אבני החושן

<u>ראובן חרות על אבן אודם:</u> היא אבן "רוביין" וסגולתה, שאם כותשין אותה יפה ומערבים אותה במאכל, בכוחה לגרום לאשה עקרה שתתעבר ותלד, וסגולתה דומה לזו של הדודאים שהביא ראובן מן השדה ללאה אמו, לכן רשום שמו של ראובן על אבן זו, כדי לזכור זכותו, שעל ידי נתגלגל הדבר שנולד יששכר שהיה חכם גדול. ומדוע נבחרה אבן אדומה לראובן? כתב "רבינו בחיי": על שם שהאדימו פניו ולא בוש, והוא זכר לכך שעצר ועיכב ביד אחיו לשפוך דמו של יוסף. ובמדרש תלפיות מובא: שסגולתה - לבהירות עיניים, לעצירת דם, לחיזוק הלב, ולהשקטת כעס, ב"שער השמים" מובא, שמאבן זו יש תועלת גדולה לכאבי שיניים.

<u>שמעון חרות על אבן הפטדה:</u> שהיא אבן "איזמיראלדה" וסגולתה שהיא קנאית גדולה בעניין הזנות. שאם האשה נושאת האבן הזאת ומבקשת לזנות נשברת האבן. ומספרים על פחה אחד שרצה לבדוק את אשתו אם לא זנתה כשהיה עליו לילך חוץ למדינתו, מה עשה? נתן לה טבעת משובצת בזו האבן ואמר לה: רצוני שלא תסירי את הטבעת הזו מעצמך כל זמן שאהיה מחוץ למדינה וכשתתבוננו בטבעת תזכרי אותי בכל עת וכך עשתה. כשחזר הפחה מחוץ לעיר ראה והנה האבן שבורה, ידע שאשתו זינתה והיא אכן הודתה בכך. שמו של שמעון נחרת על אבן זו כדי להודיע שהיה הוא מורחק מן הזנות ולא נטעה ממנה שיצא משבטו זמרי בן סלוא שנכשל בזנות.

וגם סגולת האבן: שהיא מקררת את הגוף, ועל כן היא נמצאת בארצות כוש, שאקלימם חם, והיא טובה לחולי העין, ולחולי השיקוי, ולקדחת הדקה, ואם תושם האבן במים רותחים מאוד, תיכף תצנן היא אותם. ואבן זו נבחרה לשמעון, על שהוריקו פניו של זמרי בן סלוא, נשיא שבט שמעון (רבינו בחיי).

<u>לוי חרות על אבן הברקת:</u> ששמה "קרישטאל" והיא מבריקה מאוד כברק ולכן נקראת ברקת שהוא לשון ברקים וסגולת האבן הזאת שהיא מחכימה הפתי ומאירה עינים בתורה, ולכן היה שמו של לוי חקוק בה שהיו בני שבטו מאירים בתורה כמו שנאמר "יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל". ובמדרש תלפיות מובא: היא אבן שנופלת מהשמיים עם הרעמים.

<u>יהודה חקוק על אבן הנופך:</u> שנקראת קארבונקאל וסגולתה, שכל הנושאה והולך למלחמה נוצח את כל אויביו, ההופכים לו עורף לפיכך היה יהודה חקוק על אבן זו, שהיה הראשון בשבטים במעלתו והוא היה מלך והיה מנצח את אויביו כפי שאמר ידיך בעורף אויביך. ועל שם שהוריקו פניו במעשה תמר, ונתגבר על יצרו והודה ולא בוש, והוריקו פניו על שחשדו אביו על יוסף. וב"מעם לועז" מביא שהיא האבן היקרה מכל המרגליות. ולדעת מדרש תלפיות - צבעה אדום כגחלת בוערת, ומשקיטה תאוות ומחשבות רעות. ויש המזהים אותה כאבן הגרנאט.

<u>יששכר חקוק על אבן הספיר:</u> והיא נקראת "זאפירה" שגוונה כעין הרקיע בטהרתו, וסגולת אבן זו היא לשמור על קדושת העינים וכל הגוף, וכן מרחקת מן המחלוקת ומביאה שלום ולכן היה שמו של יששכר חקוק עליה כיון שזכה הוא לתורה המאירה את עיני לומדיה כמו שנאמר מצות ה' ברה מאירת עינים וכן נוסכת קדושה היא בכל הגוף חוזי מידת תלמידי חכמים המתרחקים מן המחלוקת ורודפים שלום כפי שנאמר תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם שנאמר "וכל בניך לימודי ה' ורב שלום בניך".

הלוחות שעליהם היו כתובים עשרת הדיברות היו מאבן סנפירינון, וכן תראה שבתוך אבן יקרה זו יש כדמות ענן חשוך, וזה רומז לתורה שנא' ויהי קולות וברקים וענן כבד על ההר וכן לרמוז לתלמיד חכם שלבם חשוך שאינם יכולים להתקיים על יגיע כפיהם והם נצרכים לעשירים שיפרנסום כדי שיוכלו לעסוק בתורה.

<u>זבולון חקוק על אבן יהלום:</u> היא "פירלה" וסגולתה שמביאה הצלחה לזה שעוסק במסחר, ולפיכך היה שמו של זבולון חקוק בה לפי שזכה להצלחה גדולה במסחרו כפי שנאמר "זבולון לחוף ימים ישכון והוא לחוף אניות". אבן זו עגולה כדי לרמוז שהעולם הזה גלגל הוא, היום אדם עשיר ולמחר עני ואם מוציא ממונו בענין טוב שתומך בידיהם של תלמידי חכמים די שיוכלו לעסוק בתורה בשלווה יתקיימו נכסיו בידיו ויצליח בכל מעשיו כפי שהצליח זבולון כאשר סייע ביד יששכר, ויש אומרים שהיהלום הוא ה"דיאמאנטי".

<u>דן חקוק על הלשם:</u> והיא אבן יקרה ששמה "טופשיו" ובה יש כדמות פני אדם הפוכות והיה שמו של דן חקוק בה לרמוז על גבורתו של דן במלחמה שהיה הולך כנחש העוקב אחרי הרוכב ונושך לו בעקביו ונופל אחור כמו שנאמר עליו יהי דן נחש עלי דרך שפיפון עלי אורח הנושך עקבי סוס ויפול רוכבו אחור וכיון שהולך תמיד אחר האויב ללחום בו פניו נטויות תמיד לצד מעלה. ועוד רמז שלא ינהג הדיין במשוא פנים אלא יראה פניו למקום אחר וחזו שאמר "דין עמו כאחד שבטי ישראל". ועוד רמז שישים מבטחו בהשם יתברך ו"לשם" אפשר לקוראה בפתח דהיינו בטחון בהשם יתברך וזהו שכתוב אצל דן לישועתך קויתי ד'.

<u>נפתלי חקוק שמו על שבו:</u> והיא אבן שקורין טורקיזה וסגולתה כשהנושאה כשרוכב על בהמה מצליח ברכיבתו וזה מרמז חסידותו של נפתלי שאף על פי שאדם הרוצה לצאת לדרך משתדל תמיד לרכוב על בהמה ולא לילך רגלי אבל נפתלי בשעה שנזדמן לו ענין של מצוה לא היה רוכב על הסוס אלא הולך ברגליו.

<u>גד חקוק על אבן אחלמה:</u> המכונה עין העגל ויש המכנים אותה קריסטאל וסגולתה לחזק הלב ולהסיר כל פחד ומורא וכשאדם רוצה לילך למלחמה, ולפיכך גד חקוק בה שהיה הולך לקרב עם אויביו באומץ לב בלי פחד ומורא.

<u>אשר חקוק על אבן תרשיש:</u> שהיא אבן יקרה שצבעה כצבע השמן שהוא צלול ביותר. ואשר היה עסוק בנטיעת זיתים להרבות שמן להדליק בבית המקדש ונתברך בזה חלקו בארץ ישראל וסגולת האבן הזאת להשמין את האדם, ככתוב "מאשר שמנה לחמו".

<u>יוסף חקוק על אבן השהם:</u> והיא נקראת אבן אוניקליין ויש אומרים איזמירלדה וסגולתה, שהיא מעלת חן על נושאיה וזהו מרמז שאע"פ שמצא יוסף חן בעיני כל רואיו ונשי מצרים היו חושקות בו מכל מקום לא הפנה פניו לשום אחת מהן.

<u>בנימין חקוק על אבן הישפה:</u> שהיא אבן יקרה המכונה דיאשפרו וסגולת אבן זאת לעצור הדם ולכן נחקק עליה שמו של בנימין שאף על פי שידע על מכירת יוסף בלם פיו ולא סיפר לאביו כדי שלא לשפוך את דמיהם ו"ישפה" אותיות יש פה לרמוז שהיה פה לבנימין שידע על הנעשה ליוסף ולא סיפר.

חידודים ושאלות לשלחן שבת קודש

מדוע היה רימונים בשולי המעיל?

א. הרמב"ן ורבינו בחיי כתבו: שציווה ליתן רימונים במעיל שעל ידי שנשמע קול הפעמונים והרימונים בבואו אל הקודש הרי הוא כשואל ונוטל רשות להיכנס כי הבא אל המלך פתאום חייב מיתה, כמו שכתוב (אסתר ה, יא) כל עבדי המלך יודעים איש או אישה שיבוא אל החצר המלך הפנימית... אחת דתו וכו'.

ובמדרש (ויק"ר פ' כ"א, ח): ר' יוחנן בשעה שהיה עולה לשאול בשלומו של ר' חנינא היה מבעבע ונשמע קולו לסימן שהגיע, ומשמע שהפעמונים היו להשמיע קולו שלא יראה כנכנס פתאום אלא כנוטל רשות.

ה"חתם סופר" מבאר כי לבישת המעיל עם הפעמונים היא משום שמלאכי השרת מקנאים בבשר ודם הזוכה לשבת בקודש לפני ה' ועל ידי הפעמונים מסתתמות טענותיהם, **כי לבישת המעיל הוא כאילו הקדוש ברוך הוא מלבישו במלבושי מלכות** שמהם מתייראים המלאכים. אמנם לפי זה קשה האיך נכנס כהן גדול ביום הכיפורים לפני ולפנים בבגדי לבן בלא המעיל והפעמונים שעליו שהרי מצד הסברא נראה שבזמן כזה יש לו לחשוש מפני קנאתם יותר ומשיב ה"חתם סופר" כי בשעה שכהן גדול לובש בגדי לבן מתבונן ומהרהר הוא מה נשתנה יום זה בו לבוש הוא בגדי לבן משאר ימות השנה, ובזכרו את חטא העגל נשבר ליבו בקרבו ומתעורר לחזור בתשובה שלימה מתוך שברון לבו אשר הוא גדול וחשוב יותר מן הפעמונים בכוחו להסיר קנאת המלאכים.

ב. **עוד כתבו הרמב"ן ורבינו בחיי:** כאן טמונה אזהרה למלאכים שיפנו מקום לאוהבו של המלך הנכנס ולעובדו בייחוד ויהיו נדחים מפנים ומפנים לו מקום. ובצאתו גם כן היה הקול לסימון כאילו הכהן גדול קוראם לשוב לשרת כבראשונה כי כבר כילה עבודתו וכעת הוא יוצא, ועל ידי זה לא יפגעו בו המלאכים הקדושים בכניסתו וביציאתו, ומרומז עניין זה בכתוב: "והיה על אהרן לשרת ונשמע קולו בבואו אל הקודש לפני ה' ובצאתו ולא ימות" להורות שאם יבוא לקודש מבלי שישמע קולו ויכנס בפתאום ימות כי המשרתים שם סביב השכינה יפגעו בו. [והרשב"ם כתב לפי שציוה שלא יהא אדם בבוא אל אהל מועד היה משמיע הפעמונים שיתרחקו השומעים].

ג. כתב ה"בית יוסף" בשם הר"ר מנוח: שהשומע קולו של ספר תורה, אף על פי שאינו רואהו חייב לעמוד ומטעם זה נהגו לעשות פעמונים לספר תורה. וכתב שאף על פי כן במלך אין צריך שיהיה למעילו פעמונים המשרים בבואו וצאתו שהרי מופיע בקול רעש כהגמרא בברכות (נח.).

ד. "הכתב והקבלה" מפרש שמצות פעמונים דומה למצות ציצית שהיא למזכרת שלא ימושו המצוות מלב האדם כמו שנאמר "וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה'", כמו כן הרימונים באו להוסיף זכירה **שעל ידי שמיעתם יתעורר הכהן גדול לשים אל ליבו שלא יסיח דעתו מהקדושה אף לרגע אחד** ובעת שיצלצלו הפעמונים באוזניו יזכירוהו כי הוא הנבחר כשליח לכפר על עוונותיהם של ישראל.

ה. באשכול יוסף כתב" שהוא לזיכרון לאחיו הכוהנים להיות נזהרים בקדושת בגדי הכהונה.

ו. האברבנאל כתב: שידעו שהכהן הגדול חי ולא מת שהרי נשמע קולו.

ז. החזקוני כתב: כדי שידעו ישראל זמן העבודה ובכך יכוונו ליבם לאביהם שבשמים.

ח. עוד כתב החזקוני בכך הכהן הגדול משאר אחיו הכהנים.

ט. "בדרך דבש" כתב: שהפעמונים רומזים על כל ישראל שאפילו ריקנים מלאים מצוות כרימון (ברכות נז.).

י. בספר "נחלת שדה" מביא בשם האדמו"ר מבעלזא זי"ע שהכהן הגדול בבואו אל הקודש, מחמת דבקותו בהשם יתברך יכול לבוא לידי התפשטות הגשמיות ולהסיר נשמתו מגופו ולכן שמשו הפעמונים להעירו ולהקיצו מדבקותו הנוראה להשיב נשמתו. (עלון אשכול יוסף תשע"ו תצוה).

מדוע היה צריך להיות למעיל שולים ולתופרו?

נאמר במעיל "והיה פי ראשו בתוכו" ופירש רש"י שצריך שיהיה פי ראשו לתוכו באריגה כדי שלא יקרע והקורעו עובר בלאו.

מובא בספרים הקדושים שעל הכהן הגדול היה צורך בשמירה גדולה ביום הכיפורים ולכן ציווה הקדוש ברוך הוא לעשות שפה בפי המעיל כדי שלא יוכל הס"מ לקורעו, כמובא במדרש: שבשעה שכהן גדול נכנס ביום הכיפורים לקודש הקודשים להקטיר קטורת בא השטן ואוחזו בבית צוואר לעכבו ולכן הייתה שפה לפיו שלא יקרע. ונרמז בראשי תיבות: **ל'פיו ס'ביב מ'עשה א'ורג וכן ת'חרה י'היה ל'ו ל'א י'קרע** ר"ת פלונית. (אמרי נועם לבעלי התוספות)